

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΛΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μάλιστα, εξακολούθησε η κόρη του Λαντρώ, έδω και τρία χρόνια είκοσι φορές έχω έρευνήσει αυτό το σπίτι από το ύπγειο ως τη σοφία.

— Και δεν ανακάλυψες τίποτε ;
— Τίποτε !... Άλλά δεν απελπίζομαι, μ' έδω που τα χρήματα αυτά πρέπει να βρεθούν γρήγορα κ' ένας θεός ξέρει πόσο εινε αναγκαία...

Η Ίωάννα κοιτούσε τη φίλη της έκστατικη.
— Και έχεις εσύ ανάγκη από χρήματα ; την ρώτησε.
— Από πολλά χρήματα μάλιστα...
— Άφου σου χρειάζονται χρήματα, δεν έχεις να κάνεις παρά ένα απλούστατο πράγμα : πολύ απλούστερο από τὸ να χάνεις τὸν καιρό σου, άνασκαλεύοντας τις πέτρες αυτού του σπιτιού.
— Τι πράγμα ;
— Νά ζητήσεις τὸ ποσὸν πού σου χρειάζεται από τὴν κυρία κόρησα.

Η Μαγδαληνή έκούνησε τὸ κεφάλι της.
— Όχι, ελεπε.
— Φοβάσαι μήπως σου άρνηθει ;
— Νά άρνηθῆ ! Όσο ύπέρογο κ' αν ειναι αυτό τὸ ποσὸν ἡ κυρία Δολόρα θά τὸ έθετεν άμέσως στη διάθεσή μου.

— Καλά λοιπόν ! Τότε γιατί ;
— Έ καλό... δεν καταλαβαίνεις οτι κανεις δεν έμπιστεύεται ένα μεγάλο χρηματικό ποσὸ σε μιά νέα της ηλικίας μου, χωρίς να τη ρωτήσει τι θά τὸ κάνη.

— Βέβαια αυτό εινε πολὺ φυσικό.
— Φυσικάτα. Έτσι λοιπόν, επειδή κ' εγὼ δεν θέλω οὔτε ψέματα να πῶ, οὔτε να φανερώσω ένα μυστικό πού δεν εινε δικό μου, άποφάσισα ν' άποταθῶ στην κυρία Δολόρα...
— Άλλά τὸ μυστικό αυτό, Μαγδαληνή... πού εινε τὸ μυστικό αυτό ;

Η Μαγδαληνή χαμογέλασε κ' άγκάλιασε τη φίλη της.
— Άκουσε, τῆς ελεπε, εὐν πρὸ ὀλίγου θέλησα να σου άποκρίνω τὸν ερχομό μου εδῶ τὸ έκανα γιατί προέβλεπα τις ερωτήσεις σου αυτές, στις ὁποίες μου εινε αδύνατο να σ' άπαντήσω. Ξέρω οτι υπάρχει ένας θησαυρός χωμένος μέσα σ' αυτό τὸ σπίτι, αλλά μη ζητήσεις να μάθεις μήτε ποιὸς εθαψε αυτό τὸ θησαυρό, μήτε τι σκέπτομαι να τὸν κάνω... Δέ μπορώ παρά μονάχα ένα πράγμα να σου φανερώσω, δηλαδή αν δεν ανακαλύψω άμέσως αυτό τὸ θησαυρό, τρομερά δυστυχήματα θά συμβοῦν γύρω μου.

— Θεέ μου !... άναφώνησε ἡ Ίωάννα κ' ένα πλήθος ερωτήσεις ἤρθαν στὰ χείλη της. Ελεπε ὁμως τὴ δύναμη να κρατηθῆ.

— Γρήγορα λοιπόν ! Στὸ έργον ! ελεπε μένο. “Ας αναζητήσουμε μαζί τὸ θησαυρό.

— Δέχεσαι λοιπόν να με βοηθήσεις ;
— Ναι, με μεγάλη μου προθυμία.

— Τότε άς μοιράσουμε τὴ δουλειά : έχουμε αρκετή ὥρα στη διάθεσή μας : έμένα δεν με περιμένουν στὸ μέγαρο παρὰ τὸ βράδι, ὁσο για σένα...

— Ω ! εγὼ, είμαι εντελῶς ελεύθερη. Ο Γουλιέλμος θά γυρίσει πολὺ αργά στὸ μῦλο...

— Ας αφήσουμε τὰ έπιπλα, ελεπε ἡ Μαγδαληνή, πολλές φορές τὰ εψαξα κ' είμαι σίγουρη οτι δεν κλεινουν τίποτε μέσα. “Ας έρευνήσουμε τούς τοίχους και τὰ σανιδώματα.

— Σωπή ! διάκοψε ἡ Ίωάννα ζωηρά. Άκούω βήματα.

— Πού ;
— Έκει έξω, στὸ περίφρακτο.

Πλησίασαν στὸ παράθυρο και ειδαν μέρ' από τὰ τζάμα δυο νέους πού φαινότανσαν οά ν' αναζητοῦν κατάλληλο μέρος για να μονομαχήσουν.

Τους ειδαν κατόπιν ν' ανασύρουν τὰ ξίφη τους, να χαριετιώνται με αυτά και να πετοῦν τὰ καπέλλα τους πίσω τους.

— Ο δὸν Ραφαήλ ! φώναξε ἡ Ίωάννα.
— Ο κύριος Γοδεφρίδος ! φώναξε ἡ Μαγδαληνή.

Οι έπιφωνήσεις αυτές ειναν τόσο σύγχρονες, ὥστε δεν άκουσε ἡ μιά τι ελεπε ἡ άλλη.

Οι δυο εὐπατρίδες έπῆραν θέσεις άμυντικές. Οι δυο νέες δεν ειναν μιά τίποτε συναρπασμένες ὀλοκλήρες από τὸ θέμα πού έμελλε να ξεβληχθῆ μπροστὰ τους.

Με τὸ μέτωπο κολλημένο στὰ τζάμα κοιτούσαν κ' εσφιγγε ἡ μιά τῆς άλλης τὰ χέρια. Η Ίωάννα ειναν κατακόκκινη. “Έσφαξε με τὰ βλέμματά της τὸν Ίσπανὸ άξιωματικό κ' εθαύμαζε τὴν άνδρεία του, τὴ χάρι του και τὴν κομψότητά του. Τῆ στιγμή πού ὁ δὸν Ραφαήλ άπόβλισε τὸν ὑποκόμητα και τὸ ξανάδωσε τὸ ξίφος χαριετώντας τον, ὁ ένθουσιασμός της Ίωάννας δεν εκρατιότανε

πιά. “Όλα τὰ λόγια πού τῆς ελεπε πρὸ ὀλίγου ἡ Μαγδαληνή, καθὼς και τὴ συντριβὴ τῆς ίδιας τῆς ψυχῆς της, τὰ ελεπε ξεχάσει πιά. “Ενα πράγμα μονάχα θυμότανε, οτι τὴν αγαπούσε ὁ εὐπατρίδης αυτός, ὁ ἦρωας, ὁ ἡμίθεος.

Η Μαγδαληνή πάλι ειναν εξααιρετικά ταραγμένη.
— Ο κόμης Γοδεφρίδος ! έλεγε μέσα της. Αδύνατο ! Δεν εινε πολλή ὥρα πού τὸν είδα να καθάλλει τὸ αλόγο του και να φεύγει για τὸν πύργο του τὸ Ἅγιον Ἅμάνδου ! μα και τὰ ρούχα αυτά δεν εινε του κόμητος. Άλλά τότε, τότε, ποιὸς εινε αυτός ;
Και με χτυποκάρδι εκύτταζε από τὸ παράθυρο.

“Έξαφνα έφερε τὸ χέρι στὰ μάτια της, συγκρατώντας μιά κραυγή.
“Ο Φλορεστάν έπεσε τρυπημένος στὸ στήθος από τὸ σπαθί του δὸν Ραφαήλ.

XIV

Πὼς ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ὑποκόμητος Φλορεστάν φτάνει στὸν προορισμὸ της

Μιά μακριά σιωπὴ έπακολούθησε μέσα στὸ σπίτι.
Η Ίωάννα μετὰ βίας εκρυβε τὴ χαρὰ της για τὴ νίκη του δὸν Ραφαήλ. Άπεναντίας από τὰ μάτια τῆς Μαγδαληνῆς κυλούσαν δάκρυα.

— Σκοτώθηκε ! ψιθύρισε με άπόγνοση.
— Πῶς ; ρώτησε ἡ Ίωάννα. Τὸν ελεξερες αυτό τὸ νέο ;
— Όχι.
— Και ὁμως κλαίς.
— Μοιάζει πάρα πολὺ με τὸν εὐεργέτη μου, τὸν κόμητα Γοδεφρίδο.

Η Ίωάννα πού ποτὲ δεν ελεπε δει τὸν κόμητα τῆς Θούνης, ξαναγύρισε άμέριμνη στὸ παράθυρο, ένῳ ἡ Ίωάννα έλεγε μέσα της :

— Πέθανε ! πέθανε !... και ἴσως φταίω εγὼ γι' αυτό. “Αν ελεχα υπερνικήσει τὰ έμπόδια, αν ελεχα εκπληρώσει τις ὑποχρεώσεις του πατέρα μου, ὁ δυστυχισμένος αυτός ποτὲ βέβαια δεν θά ερχότανε στην Τουρραίνη... Τί δυστυχία !

“Επειτα πάλι, συναρρομένη άξαφνα, ελεπε :
— Τί εὐτύχημα καλλίτερα !

Άμέσως ὁμως ένιωσε τύψεις για τὴ σκληρὴ εκείνη λέξη και προσπαθώντας να διώξει από τὸ μυαλό της κάποια κακή σκέψη πλησίασε τὴ φίλη της πού, καθὼς θά τὸ φανταστήκατε, κοίταξε από τὸ παράθυρο τὸν ὄρατο της λοχαγό.

Και ακριβῶς εκείνη τὴ στιγμή ὁ δὸν Ραφαήλ, άφου σφογγίσει τὸ σπαθί του στὴ χλόη, τὸ έβαλε στη θήκη του κ' άπομακρύνθηκε τρέχοντας καθὼς τὸν είδαμε για να ζητήσει βοήθεια για τὸ θῦμα του.

Η Ίωάννα τὸν παρακολουθοῦσε ερωτικά με τὰ μάτια και λίγο έλειψε ν' άνοήξει τὸ παράθυρο και να τοῦ στείλει τούς άσπασμούς της. “Όσο για τὴ Μαγδαληνή, αὐτὴ κοιτούσε τὸ πτώμα πού ειναν πεσμένο με τὰ χέρια σταυρωτά και με τὰ μάτια πρὸς τὸν ἥλιο.

Και έλεγε :
— Εὐν' αυτός άραγε ἡ μήπως γελίμαι ;

Χωρὶς ν' άπαντήση στὸ ερώτημα αυτό τὸν έαυτοῦ της ἡ Μαγδαληνή έβγήκε τρέχοντας έξω από τὴν κάμαρη.

Σὲ λίγο, παρακινουμένη από τὴν περιέργειά της, έτρεξε κ' ἡ Ίωάννα έξω και βρῆκε τὴ φίλη της γονατιστὴ δίπλα στὸ σώμα του ὑποκόμητος να κοιτάζει τὸ πρόσωπό του με άγωνία.

— Ναι, ελεγε, πρέπει να εινε αυτός... Αὐτός !... Δεν έχω πιά καμμιά άμφιβολία.

— Ποὶς αυτός ; τὴ ρώτησε ἡ Ίωάννα. Ο κόμης Γοδεφρίδος ;
— Ω ! ὄχι, ὄχι, δόξα σοι ὁ Θεός ! απήνησε ἡ Μαγδαληνή.

Και έβαλε τὸ χέρι της στην καρδιά του ὑποκόμητος.
— Θεέ μου ! Θεέ μου ! Ζῆ, άπαντρεί ακόμη ! έφώναξε.

— Άλήθεια ! ρώτησε ἡ Ίωάννα με συγκίνηση. “Α ! τόσο τὸ καλύτερο, ὁ δυστυχισμένος νέος ἴσως συνέλθει ὁε λίγο.

Οι λέξεις αυτές έφεραν σὲ άμηχανία τὴν κόρη του Λαντρώ.
— Ναι, ἴσως... ελεπε σὲ άλλόκοτο τόνο.

— Μὰς χρειάζεται ένας γιατρός, επρόσθεσε ἡ Ίωάννα, και πάω να τὸν φωνάξω.

— Στάσου, τῆς ελεπε ἡ Μαγδαληνή σύντομα.
Ειναν εὐκολα να μαντέψει κανεις από τὰ λακατηριστικά της τὴ σοβαρότητα τῶν σκέψεων της.

— Βοηθῆσε με, ελεπε έξαφνα στην Ίωάννα.
— Τι θέλεις να κάνουμε ;

— Νά μεταφέρουμε τὸν πληγωμένο στὸ σπίτι μου.
— Πῶς ;... σ' αυτό τὸ έρείπιο ;

— Βοηθῆσε με σου λέω. (Άκολουθεῖ)

